

J Aar, som sædbanlig, tales der meget om det kongelige Teater, og det er min ringe Mening, at det vil man vedblive med, saa længe vi i det hele taget her i Rigsdagen have med det kongelige Teater at gøre, altsaa for bestandig. Der er, tror jeg, ikke nogen Udsigt til, at det kongelige Teater med den Bygning, det nu en Gang har, nogen Sunde vil kunne komme til at bære sig. Der kan tænkes, saaledes som det har været Tilfældet før, enkelte Tider, da Folks Øyst til at gaa i Teatret er saa stor, at det nogenlunde kan bære sig, og hvor Underbalancen forsvinder; men i Længden vil den store Bygning og alle de uhyre Udgifter, den medfører, bevise, at Teatret bestandig vil have Underbalance, det skulde da være, at man vilde gaa til i Tiden en Gang at faa et Teater ved Siden af det andet, et lille ved Siden af det store (Munterhed). Det synes maalkke underligt; men det er alligevel min Mening, at der havde været ret god Udsigt til for nogle Aar siden, om man var gaaet ind paa at leje Dagmartheatret, at Underbalancen kunde være gaaet betydeligt ned. Der kunde være ret god Udsigt til, naar man indskrænkede det store Teater til Operaer, Balletter og større Udstyrsstykker og havde et mindre Teater til Konversationsstykker, at dette vilde kunne betale sig. Det er slet ikke saa underligt, som det kan lyde, naar man siger det. Naar Forholdene ere, som de nu ere med den nuværende Teaterbygning, saa kan man med Sikkerhed vente, at Underbalancen vil komme; den kan være større eller mindre, det følger af sig selv, alt efter som man administrerer mere eller mindre sløt; men Underbalance er saa sikker som noget. Jeg har for øvrigt ikke begæret Ordet for videre at tale om Finanslovens Enkeltheder; de kunne være meget interessante; men det forekommer mig dog, at det interessanteste Spørgsmaal er, om der er nogen rimelig Udsigt til, at denne Finanslov, der er os forelagt, ogsaa vil blive ført til Ende som en af Rigsdagen vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov; og herom er der ogsaa sagt forskelligt, saa vel af det ærede Medlem, som indledede Forhandlingerne, det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen), som ogsaa fra andre ærede Medlemmer, og det maa ogsaa være mig tilladt at sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem for Njorbenhavns 7de Valgkreds (G. Hage) gik ud fra den Forestilling, at det vilde være let eller i alt Fald en forholdsvis nem Sag at forsøge at faa en regelmæssig Finanslov og saa lade alle politiske Stridsspørgsmaal hvile. Det tror jeg er umuligt. Det er en Umulighed af den ganske simple

Grund, at der paa Finansloven staa opført og maa staa opført Udgifter til Gendarmer og andre af provisoriske Love følgende Udgifter. Det kan ikke undgaaes, saa længe disse Love bestaa. Saaledes vil man indse, at vil man i det hele taget virkelig søge at faa en regelmæssig Finanslov, kommer man herigennem ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt et Forlig er muligt eller ikke. Jeg tror nu, at det vilde være overordentlig heldigt, om man virkelig for Alvor ikke alene talte om et Forlig, men ogsaa vilde gøre sig nogen Umage for at komme til et Forlig, det er nemlig min Opfattelse af den sidste Valgdags Resultater, at de ere blebne, som de ere, fordi Befolkningen mere eller mindre bevidst har været led af den politiske Kamp, har villet ud af den og mente, at Vejen, der førte ud af den, var at bringe Majoriteten hen paa den Side, som man i alt Fald antog var mest villig til at føre os ud af de provisoriske Tilstande. Naar man gennemser Valgresultaterne, er det meget let at se, at det har vippet saa meget frem og tilbage i de forskellige Kredse, at kun en ringe Stemmeforandring vilde have givet et andet Resultat paa mange Steder. Heraf slutter jeg — denne Slutning kan være fejl, men jeg tillader mig dog at tro, at der er noget i den — at hvis Valgperiøden gaar til Ende, uden at man har set det Resultat af Forhandlingerne, som man dog alle sammen venter, og som ligger og nødvendigvis maa ligge bag ved den Forhandlingspolitik, der er ført de sidste Par Aar, et politisk Forlig nemlig, saa har jeg en stor Frygt for, at alt, hvad der er vundet ved sidste Valg, baade for den Side af Salen, hvortil jeg hører, som for den Side, der kaldes det forhandlende Venstre, tabes igen. Det vilde derfor synes mig at være ret naturligt, skønt jeg meget godt ved, at mange ikke kunne lide at høre det, men det saar være det samme, at man undersøgte, hvad der er kommet frem fra de forskellige Steder som eventuelle Fordringer for at komme hinanden saa meget i Møde, som det er nødvendigt, naar en Finanslov skal bringes til Veje — for nu at bruge en Finanslovs Tilvejebringelse som et Tegn paa et politisk Forlig; og det er jo ikke alene et Tegn, men noget mere og ikke saa lidt mere endda. Der er saaledes fremkommet saa vel Udtalelser, som, hvis jeg ikke tager fejl, og saa Bladartikler fra anden Side, som gaa ud paa, at man dog ikke kan vente, at man skal gaa ind paa at give det nuværende Ministerium en regelmæssig Finanslov. Et politisk Forlig kan kun tænkes, siger man, naar det nuværende Ministerium falder bort med